

selv at udøve Fiskeri, navnlig ogsaa med Vaad og lignende Redstaber i det Vandareal, der maa betragtes som Hovedstrømmen fra Laksfegaarden til Fjordens Udmunding, men tillige fordre dette Hovedstrømløb holdt aabent for Fiskenes Opgang til Laksfegaarden og særlig til at modsætte sig, at der i samme dreves Fiskeri af andre, som ikke dertil maatte have særlig Adkomst, paa en saadan Maade eller med saadanne Redstaber, at Fiskenes Opgang til Laksfegaarden derved vilde hindres eller hæmmes". Ifølge denne sidste Udtalelse i Højesteretsdommen ere Fiskerne akkurat stillede som før den Dom, thi det hjælper dem i Virkeligheden kun lidt, at Højesteretsdommen i Begyndelsen siger: „Ostenfeldt har ikke Eneret til Fiskeriet i Hovedløbet og Randersfjords Sejldyb“, naar den saa bagefter siger, at han kan „fordre det holdt aabent for Fiskenes Opgang til Laksfegaarden“, og han kan „modsatte sig, at der i samme drives Fiskeri af andre, som ikke dertil maatte have særlig Adkomst, paa en saadan Maade eller med saadanne Redstaber, at Fiskenes Opgang til Laksfegaarden derved vilde hindres eller hæmmes“. De faktiske Forhold ere altsaa de samme nu efter Dommen af 1889 som før denne, saa at de mange Familier derved ere komne i den ulykkelige Stilling, at det Erhverv, de hidtil have haft, kunne de ikke længere drive. De samme Grunde til at søge at hjælpe den store Fiskerbefolkning, der var til Stede, da Regeringen nedsatte sin Kommission af 1889, ere altsaa til Stede den Dag i Dag. — Det andet Andragende, der hører sammen dermed, er fra Grundejerne ovenfor Frisenvold Fiskegaard. De ønske ogsaa samme neblagt. Grunden dertil siges at være, at den ikke gør dem saa lidt Skade, dels fordi Laksfegaarden indsnævrer Vandløbet i Gudenaen og saaledes Vandet, naar der har været megen Nedbør, ikke saa let kan komme bort, men dernæst ogsaa fordi Vandløbet igennem Tremmerne ved Laksfegaarden tilstoppes med alt, hvad der flyder henad Aaen, og det navnlig, naar Sideløb til Vandet oprenses, og dette forarsager ogsaa, at de Enge, som ere lavtliggende, tit oversættes med Vand om Sommeren, og det er indlysende, at Grundejerne derved lide et stort Tab i den Tid, navnlig i Hø- og Tørvebjærgningens Tid. Udvalget er enigt om at henvise disse to Andragender, der angaa Fiskeriet eller Laksfegaardene ved Frisenvold, til den højtærede Ministers Undersøgelse og Overvejelse. Udvalget vil selvfølgelig ikke dermed have sagt, at det vilde finde det rigtigt, om Ministeriet gav Ostenfeldt de 300,000 Kr., som den i sin

Tid nedsatte Kommission fandt, at det var rigtigt, at han skulde have for det. Hvilken Beh der skal gaas i den Henseende, har Udvalget ikke villet udtale nogen Mening om, men det har ment, at det var et Spørgsmaal, der trænger til at tages under alvorlig Overvejelse, og at der bør anstilles en Undersøgelse om, paa hvilken Maade det kan ske. Med de Ord skal jeg tillade mig at henstille denne Sag til den højtærede Indenrigsminister, og jeg haaber, at Tinget vil henvise Andragendet.

Sagd: Jeg skal kun kort forklare Anledningen til, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgets Flertals Indstilling under Nr. 1. Jeg har altid i høj Grad beklaget, at den danske Rigsdag ikke har vist samme levende Interesse for Indstrænkning af den overhaandtagende Brug af spirituøse Drikke, som vore Nabolande, de forenede Stater i Nordamerika og mange andre Lande. Og jeg har antaget, at det har været en Bestræbelse i den Retning, som Københavns Kommunalbestyrelse har gjort, naar den ikke har villet give de omtalte Gæstgivere den ansøgte Tilladelse til at ombytte deres Gæstgiverprivilegium, hvorfor jeg har haft Betænkeligheder ved at optræde imod Kommunalbestyrelsen i denne Sag. Jeg skal ikke dermed udtale nogen Mening om, hvorvidt de paagældende virkelig kunne betragtes som forurettede; thi om end den Maade, de have været behandlede paa, fremstilles som noget hensynsløs, er der et andet Hensyn, Spiritusmisbruget, der vejer for mig langt mere, og det er Grunden til, at jeg ikke vilde være med til denne Indstilling. Det være mig tilladt at gøre en Bemærkning angaaende et Udtryk i Betænkningen, som kunde misforstås, men det er et Spørgsmaal, som ikke foreligger til Behandling, og jeg skal derfor ikke udtale mig videre derom, end kun paapege det omtalte Udtryk i Betænkningen, det er nemlig angaaende Andragendet under Nr. 5. Der skriver Udvalget i Betænkningen, at „da Spørgsmaalet vil finde sin Afgørelse ved Behandlingen af det Rigsdagen foreliggende Lovforslag om Sagten, gør Udvalget ingen Indstilling.“ Men der har jeg nogen Tvivl, om det virkelig vil finde sin Afgørelse ved det foreliggende Lovforslag, thi Andragendet er sendt til Folketinget, men ikke til Landstinget, hvor Lovforslaget forhandles.

Første Viceformand (Bojsen): Maa jeg gøre opmærksom paa, at Andragendet under Nr. 5 ikke er Genstand for Be-